

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Lasów Państwowych Nadleśnictwa P.
przy uczestnictwie [...], J. C. c. J.

o zasiedzenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
orzeka, że każdy z zainteresowanych ponosi koszty związane
ze swoim udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania A. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 31 marca 2015 r., którym Sąd oddalił apelację jego i uczestniczki J. C. od orzeczenia Sądu Rejonowego z dnia 1 sierpnia 2014 r., którym stwierdzono nabycie przez Skarb Państwa z dniem 1 września 2010 r. własności przez zasiedzenie wyszczególnionych działek leśnych, stanowiących poprzednio własność poprzedników prawnych tych uczestników. Wskazał dwie przyczyny uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania. Pierwszą jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego istota sprowadza się do potrzeby jednoznacznego wypowiedzenia się przez Sąd

Najwyższy, czy data wejścia ustawy powołującej do życia Naczelny Sąd Administracyjny kończy definitywny okres w naszej historii, w którym istniał stan porównywalny do siły wyższej, w którym uprawnieni posiadacze ziemscy, lub ich następcy prawni, nie mogli dochodzić zwrotu zawładniętych bezprawnie przez Skarb Państwa nieruchomości. Drugą przyczyną jest, w ocenie skarżącego, oczywista zasadność skargi.

Wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Odnosząc się do tak sformułowanych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, należy wskazać, co następuje.

Uzasadnienie pierwszej z nich, akcentujące pewną niejednolitość orzecznictwa, wskazuje na to, że odpowiada ono bardziej wymogowi z pkt 2 art. 398⁹ § 1 k.p.c., niż formule z punktu 1 tego przepisu, jak to ujął skarżący. Niezależnie jednak od tego spostrzeżenia, stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy poddał ocenie realną możliwość wystąpienia przez uprawnionych o zwrot nieruchomości przejętych bezprawnie przez Skarb Państwa, kierując się w tej mierze wykładnią art. 121 pkt 4 k.p.c., której dokonał Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07 (OSNC 2008, nr 5, poz. 43). W uchwale tej Sąd Najwyższy przyjął, że w pewnych przypadkach faktyczne, a nie prawno - formalne pozbawienie określonej osoby prawa do sądu, może być zakwalifikowane jako sytuacja odpowiadająca pojęciu stanu siły wyższej, która usprawiedliwia przyjęcie zawieszenia w tym okresie biegu zasiedzenia. Sąd zaakcentował przy tym, że ocena tych przypadków i okresów musi być zindywidualizowana, gdyż mechaniczne stosowanie uogólnień jest niewłaściwe. W późniejszym orzecznictwie Sąd Najwyższy stosował się do tych wskazań (por. przykładowo postanowienie z dnia 30 października 2008 r., II CSK 241/08, z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 166/13, czy jedno z ostatnich orzeczeń dotyczących tej materii - wyrok z dnia 18 września 2015 r., I CSK 752/14 - niepubl.). W ten kontekst i kierunek orzecznictwa wpisuje się również zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego, w którym Sąd rozważał i oceniał realną możliwość wystąpienia przez uczestników lub ich poprzedników prawnych z roszczeniem o zwrot przedmiotowych nieruchomości. Przeprowadzona przez ten

Sąd ocena jest wnikliwa, a tym samym i zindywidualizowana, wobec czego kontestowanie jej przez skarżącego nie może być podstawą do przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie stanowi też takiej przesłanki powołana w skardze jej oczywista zasadność. Przede wszystkim wskazać należy na niekonsekwencję skarżącego, która wyraża się w powołaniu dwóch wykluczających się przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania. Polega to na tym, że twierdzi on, iż w sprawie występuje poważne zagadnienie prawne, a jednocześnie uznaje, że skarga jest w sposób oczywisty uzasadniona, czego nie sposób jest ze sobą pogodzić. Niezależnie od tego podane przez skarżącego okoliczności w żadnej mierze nie spełniają wymogu oczywistej zasadności skargi, który polega na tym, że słuszność jej zarzutów ujawnia się *prima facie*, na pierwszy rzut widzenia, a taka sytuacja w sprawie nie występuje. Dlatego też odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 i z art. 519¹ § 1 k.p.c.). O kosztach orzeczono w myśl art. 520 § 1 k.p.c.

db

[l.n]